

Sygn. akt I C 828/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant: staż. Małgorzata Stokłuska

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2017 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko Č. S. z siedzibą w P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Č. S. z siedzibą w P. na rzecz powódki M. K. kwotę 12.640,77 zł (dwanaście tysięcy sześćset czterdzieści złotych siedemdziesiąt siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 5.640,77 zł od dnia 05.05.2016 r. do dnia zapłaty,

- 7.000 zł od dnia 12.07.2017r. do dnia zapłaty,

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.811,50 zł (trzy tysiące osiemset jedenaście złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 828/16

UZASADNIENIE

M. K. domagała się zasądzenia od pozwanego Č. S. z siedzibą w P. kwoty 6.067,75 zł, w tym kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 5 maja 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 1.067,75 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 5 maja 2016r. do dnia zapłaty, w tym kwoty 640,77 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwoty 327,08 zł tytułem utraconego dochodu jak również kwoty 99,90 zł tytułem zwrotu kosztów uszkodzonej słuchawki bluetooth marki J. oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podała, iż w dniu 31 marca 2015 roku w G. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego poszkodowaną była powódka. Kierujący pojazdem marki V. (...) nr rej. (...) M. N. naruszył zasady ruchu drogowego, skutkiem czego uderzył w tył pojazdu marki T. nr rej. (...), którego kierowcą była M. K.. Po zdarzeniu poszkodowana udała się do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego Szpitala (...) w G., gdzie zdiagnozowano u niej skręcenie odcinka szyjnego kręgosłupa, stłuczenie głowy w części potylicznej oraz wystąpienie stresu pourazowego. Kontynuowała leczenie w poradni internistycznej, ortopedycznej, neurologicznej oraz rehabilitacyjnej. Przez około miesiąc nosiła kołnierz S.. Na skutek zdarzenia zaczęła odczuwać dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego oraz bóle głowy promieniujące do barków. Skarżyła się na nasilone bóle kręgosłupa szyjnego z objawami drętwienia i

znacznego osłabienia siły obu kończyn górnych na podłożu stenozy kanału kręgowego z dyskopatią (...) co znacząco utrudniało powódce wykonywanie pracy zawodowej. W związku z tym została poddana intensywnej rehabilitacji. Na skutek doznanych obrażeń poszkodowana zmuszona była prowadzić oszczędzający tryb życia, wymagała pomocy najbliższej rodziny. W związku ze zdarzeniem z dnia 31 maja 2015 r. poniosła koszt leczenia w wysokości 640,77 zł, który obejmował kwotę 30 zł z tytułu zakupu kołnierza ortopedycznego, 5,92 zł z tytułu opłaty do badania (...) kręgosłupa szyjnego, 480 zł z tytułu zabiegów fizjoterapeutycznych oraz koszt dojazdów do placówek medycznych w wysokości 124,85 zł. Nadto utraciła dochód w wysokości 327,08zł. Powyższa szkoda została zgłoszona pozwanemu. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego nie uznał swojej odpowiedzialności za powstałą szkodę i odmówił wypłaty odszkodowania.

Zarządzeniem z dnia 30 września 2016 r. Przewodniczący dokonał zwrotu odpowiedzi na pozew pozwanego Č. S. z siedzibą w P. z uwagi na brak dowodu nadania stronie przeciwnej.

Na rozprawie w dniu 11 października 2016 r. pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu. Zakwestionował roszczenie co do wysokości.

Pismem procesowym z dnia 10 lipca 2017 r. powódka zmodyfikowała żądanie pozwu wskazując, iż wnosi o zasądzenie od pozwanego kwoty 13.067,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 6.067,67 zł od dnia 5 maja 2016 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 7.000 zł od dnia 12 lipca 2017 r. do dnia zapłaty. Podtrzymała żądanie w zakresie kosztów procesu.

Na rozprawie w dniu 29 września 2017 r. pozwany zakwestionował roszczenie również co do zasady, wskazując, iż, iż okoliczności zdarzenia nie potwierdzają wystąpienia w chwili wypadku znaczących sił ingerencyjnych i przeciążeniowych mogących wywołać doznanie urazów i spowodowanie takiego uszczerbku na zdrowiu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 marca 2015 roku w G. na skrzyżowaniu ulic (...) kierujący pojazdem marki V. (...) nr rej. (...) naruszył zasady ruchu drogowego, skutkiem czego uderzył w tył pojazdu marki T. nr rej. (...), którego kierowcą była M. K..

Na miejsce zdarzenia wezwano jednostkę policji, powódka nie wyraziła zgody na przetransportowanie jej do szpitala. Po zdarzeniu poszkodowana samodzielnie udała się do (...) Szpitala (...) w G., gdzie zdiagnozowano u niej uraz głowy bez objawów neurologicznych, bez objawów uszkodzeń pourazowych w badaniu RTG, obniżenie przestrzeni (...) Kontynuowała leczenie w poradni ortopedycznej i neurologicznej i internistycznej. Skarżyła się na bóle głowy, dolegliwości bólowe w odcinku szyjnym kręgosłupa promieniujące do barków, z objawami drętwienia i znacznego osłabienia siły obu kończyn górnych, co znacząco utrudniało poszkodowanej wykonywanie pracy zawodowej, zmuszona była prowadzić oszczędzający tryb życia, wymagała pomocy najbliższej rodziny przy wykonywaniu czynności życia codziennego, którą świadczyła jej córka A. K..

W dniu 02 kwietnia 2015 r. podczas wizyty w P. (...) stwierdzono uraz biczowy kręgosłupa. W poradni neurologicznej zalecono kołnierz ortopedyczny. W dniu 10 kwietnia 2015 r. podczas wizyty neurologicznej zalecono zabiegi fizykalne, masaże, laser, tens. W wykonanym badaniu MR kręgosłupa szyjnego z dnia 06 maja 2015 r. stwierdzono stenozę kanału, zwichnięcie, skręcenie, naderwanie stawów i więzadeł na poziomie szyi. Zalecono konsultację neurochirurgiczną. W dniu 22 października 2015 r. poszkodowana została zakwalifikowana do leczenia operacyjnego z powodu dyskopatii (...).

/dowód: zeznania świadka A. D. –k. 174-175, zeznania świadka A. K. –k. 175-176, zeznania świadka M. N. –k. 206-207, zeznania powódki M. K. –k. 176-178, dokumentacja medyczna –k. 11-21, 168-170, 248-249, 265-278, 292-304, 327-329, 331-335/

W związku ze zdarzeniem z dnia 31 maja 2015 r. powódka poniosła koszt leczenia w wysokości 640,77 zł, który obejmował kwotę 30 zł z tytułu zakupu kołnierza ortopedycznego, 5,92 zł z tytułu dopłaty do badania (...) kręgosłupa

szyjnego, 480 zł z tytułu zabiegów fizjoterapeutycznych oraz koszt dojazdów do placówek medycznych w wysokości 124,85 zł z miejsca mieszkania przy ul. (...) w G., realizowanej pojazdem marki T. (...) nr rej. (...) przy zużyciu paliwa 71/100km za cenę 4,90/l, w tym:

- dojazd na (...) w G. Z. w dniu 31 marca 2015 r. -1x 2x 4 km = 8 km

- dojazd do (...)u w G. na konsultacje neurologiczne, ortopedyczne, internistyczne w dniach 02.04, 10.04, 13.04, 15.04, 10.05., 29.06.2015 r. – 6 x 2 x 9 km = 108 km

- dojazdy na zabiegi masażu leczniczego realizowane w gabinecie fizjoterapeutycznym w R. w dniach 20.04, 04.05., 20.05, 05.06.2015 r. – 4 x 2 x 31 km= 248 km

łącznie 364 km z 71/100km x 4,90 zł/l = 124,85 zł.

/dowód: faktura –k. 25-30, rachunki –k. 33,35-38 zeznania powódki M. K. –k. 176-178, dokumentacja medyczna – k. 11-21/

W wyniku zdarzenia z dnia 31 marca 2015 roku M. K. doznała urazu odcinka szyjnego kręgosłupa o mechanizmie biczowym. Przebyty uraz skutkuje u poszkodowanej odczuwaniem przewlekłych dolegliwości bólowych w okolicy kręgosłupa szyjnego i karku w zakresie mięśnia czworobocznego po stronie lewej co ma wpływ na ograniczenie ruchów czynnych w zakresie stawu barkowego lewego i jest wynikiem podrażnienia korzeni nerwowych szyjnych na poziomie C4-C5. Nie można rozdzielić zmian zwyrodnieniowych od urazowych. Podrażnienie korzeni nerwowych z poziomu C4-C5 w wyniku zdarzenia z dnia 31 maja 2015 roku spowodowało u poszkodowanej 5% trwałe neurologiczny uszczerbek na zdrowiu.

/dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii E. M. –k. 213-215, ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii E. M. –k. 281-282/

W wyniku zdarzenia z dnia 31 maja 2015 roku M. K. nie doznała obrażeń powodujących ortopedyczny uszczerbek na zdrowiu.

/dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii R. P. –k. 226-227/

Sprawca szkody M. N. posiadał ubezpieczenie z tytułu odpowiedzialności cywilnej w Č. S. z siedzibą w P..

/okoliczność bezsporna/

Powódka zgłosiła szkodę do pozwanego „Č. S. z siedzibą w P..

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 27 maja 2015 r. „Č. S. z siedzibą w P. odmówiła wypłaty odszkodowania, wskazując, iż uszkodzenia pojazdu nie potwierdzają wystąpienia w chwili wypadku znaczących sił ingerencyjnych i przeciążeniowych mogących wywołać doznanie urazów i spowodowanie takiego uszczerbku na zdrowiu. Zdaniem ubezpieczyciela brak jest zależności między widocznymi uszkodzeniami pojazdu a doznanymi urazami ciała powoda.

/dowód: decyzja z dnia 27 maja 2015 r. –k. 24/

Poszkodowana pismem z dnia 18 kwietnia 2016 r. wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 640,77 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz zrekompensowania utraconego dochodu w wysokości 327,08 zł oraz przyznania kwoty 99,90 zł tytułem zwrotu kosztów uszkodzonej słuchawki bluetooth, jednakże bezskutecznie.

/dowód: pismo z dnia 18 kwietnia 2016 r. –k. 22-23/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w przeważającej części i w zakresie określonym w wyroku zasługiwało na uwzględnienie.

Poza sporem był fakt zaistnienia zdarzenia z dnia 31 maja 2015 r., legitymacja bierna pozwanego oraz fakt odmowy wypłaty powódce zadośćuczynienia oraz odszkodowania z tytułu szkody z dnia 31 maja 2015r. Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie załączonej do akt sprawy dokumentacji lekarskiej oraz zeznań powódki M. K., świadków słuchanych w sprawie A. D., A. K. oraz M. N., jak również opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii R. P. oraz biegłej neurolog E. M..

Powódka oraz świadek M. N. przedstawili przebieg zdarzenia. Nadto powódka oraz pozostali świadkowie opisali stan zdrowia poszkodowanej. Sąd uznał za wiarygodne zeznania powódki oraz świadków co do skutków zdrowotnych wypadku z dnia 31 maja 2015 r., mając na uwadze, iż znalazły one potwierdzenie m.in. w opinii biegłej sądowej z zakresu neurologii.

Opinia z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii nie była kwestionowana przez żadną ze stron, Sąd również nie widział potrzeby jej wyjaśniania, czy uzupełniania. Zastrzeżenia do opinii biegłej z zakresu neurologii wniósł pozwany, na skutek których biegła złożyła ustną uzupełniającą opinię, w której w sposób szczegółowy i wyczerpujący do tych zastrzeżeń się odniosła. Po złożeniu przez biegłą opinii uzupełniającej strona pozwana nie podważyła skutecznie opinii, również Sąd nie dopatrzył się potrzeby jej uzupełnienia, czy wyjaśnienia. Wskazać należy, że opinie sądowe sporządzone zostały przez osoby o odpowiednich kwalifikacjach, w oparciu o zgromadzony materiał oraz zawierały precyzyjne wnioski, które zostały logicznie uzasadnione.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z łącznej opinii biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków i lekarza medycyny sądowej uznając ten dowód za zbędny. Sąd miał na uwadze, iż biegli neurolog i ortopeda udzielili odpowiedzi na pytanie czy naskutek przedmiotowego wypadku mogło u powódki dojść do opisywanego urazu kręgosłupa. Biegli ci mając wiedzę medyczną co do mechanizmu powstania urazu biczowego kręgosłupa nie widzieli potrzeby zasięgnięcia w tym zakresie opinii innego biegłego. Sąd nie przeprowadził dowodu z zeznań świadka S. W. z uwagi na cofnięcie wniosku w powyższym zakresie.

Stosownie do art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Również w tym wypadku dla domagania się odszkodowania trzeba wykazać te same przesłanki, z tą różnicą, że odpowiedzialność ubezpieczyciela niezależna jest od tego, czy sprawca szkody odpowiada na zasadzie winy czy ryzyka (tak H. Cieplą [w:] Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom II, Warszawa 1997, s. 358).

Odpowiedzialność sprawcy zdarzenia, który był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń nie była kwestionowana.

Uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia może być podstawą żądania zadośćuczynienia za krzywdę. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp.). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień i ma charakter całościowy - powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo.

Kryteria określające zasady ustalania wysokości zadośćuczynienia pieniężnego wypracowane zostały w orzecznictwie Sądu Najwyższego przy założeniu, że celem zadośćuczynienia jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy.

I tak, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że zadośćuczynienie z art. 445 ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak SN w wyroku z dnia 26 lutego 1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107; w wyroku z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz. 92; por. też wyrok z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/78). Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a m.in. również wieku poszkodowanego i czasu trwania jego cierpienia (tak SN w wyroku z dnia 12 kwietnia 1972 r., II CR 57/72, OSNCP 1972, nr 10, poz. 183). Przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia z art. 445 § 1 zależy od uznania sądu. Sąd bierze przy tym pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym szczególnie fakt otrzymania przez poszkodowanego kwoty pieniężnej z tytułu ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków dokonanego na koszt osoby obowiązanej do odszkodowania. Jeżeli poszkodowany otrzymał z wymienionego tytułu bardzo wysoką kwotę pieniężną, może to prowadzić do oddalenia powództwa o zadośćuczynienie (tak SN w wyroku z dnia 27 sierpnia 1969 r., I PR 224/60, OSNCP 1970, nr 6, poz. 111). Zasadę wypływającą z tego orzeczenia należy odpowiednio zastosować w niniejszej sprawie – kwoty uzyskane już przez powoda uprzednio od ubezpieczyciela skutkować będą obniżeniem należnego mu zadośćuczynienia.

Przede wszystkim jednak, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że określanie wysokości zadośćuczynienia należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego (wyrok SN z dnia 15 września 1999 r., III CKN 339/98, OSNC 2000/3 poz. 58). Artykuł 445 § 1 k.c. pozostawia - z woli ustawodawcy - znaczną swobodę sądowi orzekającemu w określeniu wysokości należnej sumy pieniężnej (wyrok SN z dnia 5 maja 2000 r., II CKN 1002/98). Określenie „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia wymaga rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności rodzaju naruszonego dobra i rozmiaru doznanej krzywdy, intensywności naruszenia oraz stopnia winy sprawcy, a także sytuacji majątkowej zobowiązanego (ewentualnie stopnia winy i sytuacji majątkowej zobowiązanego) (tak SN w wyroku z 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1010/00, OSNC 2003, nr 4, poz. 56).

Celem ustalenia rozmiarów doznanego przez powoda uszczerbku na zdrowiu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu chirurgii i ortopedii oraz neurologii.

W ocenie Sądu opinie sporządzone zostały przez osoby mające odpowiednią wiedzę i doświadczenie z zakresu ww. specjalności w oparciu o odpowiednie przesłanki i metody badawcze. Biegli w sposób poprawny zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadzili materiał potrzebny do wydania opinii i sporządzili opinie uwzględniające wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, sporządzone opinie są jasne, logiczne i wewnętrznym niesprzeczne, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w nich zawartych.

Biegły sądowy z zakresu chirurgii i ortopedii wskazał w swojej opinii, iż powódka nie doznała trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, a jedynie wystąpiły u niej krótkotrwałe dolegliwości bólowe i ograniczenia funkcji kręgosłupa szyjnego w okresie do 4-6 tygodni po wypadku.

Jednakże biegła sądowa z zakresu neurologii wskazywała w swoich opiniach, iż u poszkodowanej doszło do podrażnienia korzeni nerwowych szyjnych na poziomie C4-C5, skutkujących dolegliwościami bólowymi i ograniczeniami ruchomości, co spowodowało u poszkodowanej 5% trwałe neurologiczne uszczerbek na zdrowiu. Biegła dokonując oceny stanu zdrowia powódki miała na uwadze istniejące u poszkodowanej uprzednio przed przedmiotowym zdarzeniem stany zwyrodnieniowe kręgosłupa. Nie można co prawda jednoznacznie potwierdzić, czy gdyby nie nastąpiło zdarzenie z dnia 31 maja 2015 r. zmiany zwyrodnieniowe by się ujawniły w takim natężeniu i zakresie, jednak biegła nie wykluczyła możliwości tego, iż ww. zdarzenie stanowiło moment spustowy, który najprawdopodobniej przyspieszył zmiany zwyrodnieniowe. Co więcej z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika, by powódka przed zdarzeniem odczuwała dolegliwości ze strony kręgosłupa oraz, by leczyła się w tym zakresie. Nadto co istotne z opinii biegłej wynika, iż nie można rozdzielić zmian zwyrodnieniowych od urazowych.

Wydając orzeczenie w sprawie Sąd miał na uwadze wskazane powyżej opinie, a także zeznania powódki i świadków, które wskazywały na skutki wypadku. Sąd miał w szczególności na uwadze, iż wypadek stanowił traumatyczne przeżycie dla poszkodowanej. Pod uwagę należało również wziąć występujące u powódki dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego oraz bóle głowy promieniujące do barków z objawami drętwienia i osłabienia siły obu kończyn górnych, co znacząco utrudniało powódce wykonywanie pracy zawodowej, jak również spowodowało konieczność rehabilitacji.

Mając na uwagę powyższe, Sąd uznał, iż kwota 12.000 zł w zakresie zadośćuczynienia jest kwotą adekwatną do doznanych przez powódkę obrażeń oraz że tak określona wysokość zadośćuczynienia nie doprowadzi do jej bezpodstawnego wzbogacenia względem pozwanego.

Odnosząc się do żądania zasądzenia odszkodowania, Sąd uznał je za zasadne częściowo w zakresie żądania zwrotu kwoty 30 zł tytułem zakupu kołnierza ortopedycznego, 5,92 zł z tytułu opłaty do badania (...) kręgosłupa szyjnego, 480 zł z tytułu zabiegów fizjoterapeutycznych oraz kosztów dojazdów do placówek medycznych w wysokości 124,85 zł. Z dokumentacji medycznej wynika bowiem, iż zakup kołnierza, jak również zabiegi rehabilitacyjne zostały zlecone przez lekarza specjalistę. Nadto powódka przedkładając stosowne faktury VAT wykazała fakt ich poniesienia. Rzeczą powszechnie wiadomą jest długi okres oczekiwania na świadczenia medyczne w ramach Narodowego Funduszu Zdrowia. Z tego względu w ocenie Sądu zasadnym było korzystanie przez powódkę z prywatnej służby zdrowia, tak, by skrócić termin oczekiwania na usługi medyczne. Nadto korzystanie z placówki medycznej oddalonej o 30 km od miejsca zamieszkania poszkodowanej, nie dawało podstaw do uznania, iż decyzja ta nie była racjonalna, czy uzasadniona, skoro w tak krótkim terminie świadczenia rehabilitacyjne były dostępne, nadto miejsce ich wykonania zostało powódce polecane. Z tego też względu Sąd uznał za zasadne również żądanie w zakresie zwrotu kosztów dojazdu na rehabilitację, jak i dojazdu do innych placówek medycznych. W związku z tym wydatki w powyższym zakresie Sąd uznał za pozostające w związku ze zdarzeniem z dnia 31 marca 2015 r.

Tym niemniej w ocenie Sądu roszczenie powódki co do kwoty 99,90 zł z tytułu uszkodzenia słuchawki bluetooth marki J. było niezasadne z uwagi na brak wykazania szkody w powyższym zakresie. Poza twierdzeniami samej powódki w materiale dowodowym brak jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego jej stanowisko, do przedłożenia którego była zobowiązana zgodnie z art. 6 kc i 232 kpc.

Sąd uznał również za niezasadne żądanie powódki w zakresie odszkodowania z tytułu utraconego zarobku mając na uwadze, iż strona powoda wyliczyła utracony dochód jako średnią dochodu za okres czterech miesięcy poprzedzający zdarzenie z dnia 31 maja 2015 r. i pomniejszyła go o wynagrodzenie, jakie otrzymała w miesiącu kwietniu, wskazując, iż w tym miesiącu nastąpiła niezdolność do pracy, określając utracony dochód na poziomie 327,08 zł netto. Zdaniem Sądu z przedłożonego zaświadczenia o zarobkach powódki nie wynika, jakie wynagrodzenie powódka by uzyskała w okresie w którym przebywała na zwolnieniu lekarskim związanym z przedmiotowym zdarzeniem. Z zaświadczenia tego wynika, iż dochód powódki nie był stały i nie sposób określić ile by wyniósł w danym miesiącu.

Mając na względzie powyższe Sąd na mocy art. 444 §1 kc w zw. 445 kc w zw. z art. 6 kc orzekł jak w punkcie I sentencji, zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 12.640,77 zł, w tym kwotę 12.000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwotę 640,77 zł tytułem odszkodowania.

W pozostałym zakresie powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 k.c. przyznał powódce odsetki zgodnie z żądaniem od kwoty 5.640,77 zł od dnia 16 maja 2016 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 7.000 zł od dnia 12 lipca 2017 r. uznając, iż w tych datach pozwany pozostawał w opóźnieniu z zapłatą.

Sąd rozstrzygając o kosztach miał na uwadze treść art. 98§1 i §3 k.p.c. w zw. 99 kpc oraz z art. 100 kpc., uznał, iż w związku z faktem, że powódka uległa pozwanemu tylko co do nieznaczącej części swego żądania w zakresie 3%, nałożył na pozwanego obowiązek zwrotu wszystkich kosztów postępowania w łącznej kwocie 3.811,50 zł, w tym 304

zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 350 zł tytułem opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa, 740,50 zł tytułem wykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z § 2 pkt 4 w zw. z § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 05.11.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. Nr 1804), w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia pozwu, powiększone o opłatę od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)
5. (...)